

***spalkijana**

Runic: ᚱ ᚷ ᚦ ᚱ ᚿ ᚪ ᚷ ᚦ ᚱ

Pronunciation: /'spal.ki.ja.nã/

verb · Weak class 1

Meanings

1. to fasten with a splint
2. to cleave, to split

Etymology

From *spalk- ('splint, cleft') + *-jana.

Conjugation

Present active

Person	Indicative	Subjunctive	Imperative
1st singular	spalkijō	spalkijaų	—
2nd singular	spalkīsi	spalkijais	spalkī
3rd singular	spalkīpi	spalkijai	spalkijapau
1st dual	spalkijōs	spalkijaiw	—
2nd dual	spalkijapiz	spalkijaipiz	spalkijapiz
1st plural	spalkijamaz	spalkijaim	—
2nd plural	spalkīp	spalkijaip	spalkīp
3rd plural	spalkijanpi	spalkijain	spalkijanpau

Present passive

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	spalkijai	–
2nd singular	spalkijasai	spalkijaisau
3rd singular	spalkijapai	spalkijaiþau
1st dual	–	–
2nd dual	–	–
1st plural	spalkijanþai	spalkijainþau
2nd plural	spalkijanþai	spalkijainþau
3rd plural	spalkijanþai	spalkijainþau

Past

Person	Indicative	Subjunctive
1st singular	spalkidō	spalkidēdī
2nd singular	spalkidēz	spalkidēdīz
3rd singular	spalkidē	spalkidēdī
1st dual	spalkidēdū	spalkidēdīw
2nd dual	spalkidēdudiz	spalkidēdīdiz
1st plural	spalkidēdum	spalkidēdīm
2nd plural	spalkidēdud	spalkidēdīd
3rd plural	spalkidēdun	spalkidēdīn

Non-finite Forms

Infinitive	Present Participle	Past Participle
spalkijana	spalkijandz	spalkidaz

Descendants

***spalkijan** (Proto-West Germanic)

***spelken** (Old Dutch)

***spelken** (Middle Dutch)

spelken (Dutch)

afspelken (Middle Dutch)

***spalkijan** (Proto-West Germanic)

spelcan, spilcan (Old English)

spelken, spilken (Middle English)

spelkja (Old Norse)

spelkja (Icelandic)

[View on Wiktionary](#)